

Мамчич Олена

Народилася в Чернігові. Авторка більше 210 науково-методичних та літературно-художніх публікацій, виданих в Україні та поза її межами, 55 міжнародних антологій, 8 збірок поезій. Голова Чернігівського обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України». Керівник Чернігівської обласної літературної студії «Гарт». Лауреат Чернігівського літературного конкурсу «Книга року – 2017», лауреат Чернігівської літературної премії імені Леоніда Глібова (2018) у номінації «Поезія».

Під маскою взаємного кохання
У нетрах часу тільки вітер вис...
Він залишає у блуканні сірім
Щось неповторне, вічне, незбагненне...
Він теж несе свій хрест повз ночі
І ранки днів смугастих...
Пробігтися б йому землею,
Морями і мрійливими садами...
Хіба він зможе озирнутися у хмарах
І пісню заспівати наостанок?.. Чи схоче?..

Коли душа лігала птахою,
А небо – квіткою і плахою,
Ти коней гнав під вітром ніжності...
Ті коні, що летіли поміж нас
Під вітром часу очманілого,
Зривали швидкоплинний час...

Під благом неба легкокрилого
Мережила зухвалість днів
В омані щедрості весняної...
І погляд осені зомлів...

Намалюю це життя, намалюю...
На оздоблену хибну раму
Натягну папірець обдертий,
І не вистачить в лавці краму,
Що під фарбу сховає жертву...
На обшарпану стіну повішу картину,
На облущену стелю накинута крила,
І у спалаху серця вона загине,
І безславно пірне у потік безсило...
Часу обмаль у крику несамовитім,
Оповідки чужі на шматки роздерті,
А брехня фарбує надії ситі,
Балансує межею життя і смерті...

У неба – шалені очі,
Дивляться ночі в них – і самі шаленіють...
Від втоми, від блиску – червоні,
Від горя – багрові,
Від війни – мармурові...
На спомин залишу Вічність
У підвалинах свого серця...
Може, створиться щось незвичне
В оклику неба і тих очей незбагнених...

На осінньому бастіоні чужих
Де ти – свій?..
Час непостійних змін – у свічках,
Запалених випадково...
Витвір гаїв у безмежжі кам'яниці...

Чи кохаш?..
Чи здатен?..
Несила...
Вічна згуба... Вічний мотив...
І нарешті змиває злива ті повені холодні...

І у вітрах знайду свою дорогу,
Не квапляться вітри у небезпеці...
І зробить вітер свою справу чесно –
Ще погуляє в небесах планети...
І обізвуться мовленнєві хащі
У монологах зорепадів вічних...
Знайди, спитай у вітру, де ж найкраще?
Чи знайде він буття у справах звичних?..
Щось прошепоче, проросте володар світла,
Чи загубив свою провину сиву?
У вітрі буйнім і земля розквітне,
У спадок залишивши сонцю силу...

У беззвучних звуках піснеспівів,
У прив'ялих запахах черешень,
У тернових дотиках бажання,
У роздертих сонячних проваллях,
У засмучених прибуддах весен,
У тенетах пролісків замшліх,
У шалених степових романсах,
У хвилястій ковилі зухвалій...
Всюди, де суворя плахта неба
Накриває віддзеркаллям сонце, –
Зупинись!
Не треба шукати кохання...